10/05/2020

“Οφείλουμε να γίνουμε Χριστοί”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Διαβάστε το Θείο Κήρυγμα της Κυριακής του Παραλύτου από την Ιερή Μητρόπολη Χίου όπου αναφέρεται χαρακτηριστικά ” Αυτό ακριβώς πρέπει να κάνουμε κι εμείς σήμερα, εμείς που θέλουμε να λεγόμαστε χριστιανοί και αγωνιζόμαστε να μιμηθούμε τον Χριστό. Οφείλουμε να γίνουμε Χριστοί, πρέπει να μορφοποιηθεί ο Χριστός μέσα μας και να γίνουμε κατ΄ αυτόν τον τρόπο πραγματικοί άνθρωποι”.

Δείτε αναλυτικά:

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἰεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἰεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς

κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειρε, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· Ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Δὲν ὑπάρχει χειρότερη κατάσταση γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ μοναξιά. Χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι νὰ σὲ περιτριγυρίζουν στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ γραφεῖα καὶ στὶς ὑπηρεσίες, ἀκόμη καὶ στὸ ἴδιο σου τὸ σπίτι, καὶ ὅμως νὰ νιώθεις μόνος, κατάμονος. Αὐτὸ εἶναι ὄντως ἡ κόλαση ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ νὰ αἰσθάνεσαι τὴν παγωνιὰ τῆς μοναξιᾶς νὰ σὲ κυριεύει καὶ νὰ σὲ πνίγει. Ἀκόμη χειρότερα δὲ ὅταν συμβαίνει νὰ εἶσαι ἄρρωστος, ἀδύναμος, καταβεβλημένος καὶ νὰ ἔχεις ἀνάγκη βοηθείας, παρηγορίας καὶ συμπαράστασης.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν φοβερὴ καὶ ἀνυπόφορη κατάσταση τὴν ἐβίωνε καθημερινὰ ἐπὶ τριανταοκτώ χρόνια ὁ παράλυτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, στὴν προβατικὴ κολυμβήθρα τῶν Ἱεροσολύμων, στὴ Βηθεσδά. Ἐκεῖ συνέρρεε ἕνα πλῆθος ἀσθενῶν καὶ ἀναπήρων, οἱ ὁποῖοι ἀνέμεναν τὴν θαυμαστὴ ἀναταραχὴ τοῦ νεροῦ τῆς δεξαμενῆς ἀπὸ ἕναν ἄγγελο. Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ πρόφταινε νὰ μπεῖ μέσα στὸ νερὸ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ συμβάν, γινόταν ὑγιής, ὁποιοδήποτε νόσημα κι ἂν εἶχε. Φανταζόμαστε πόσος κόσμος ἦταν μαζεμένος στὸν περίβολο τῆς κολυμβήθρας, πόσοι ἄρρωστοι καὶ ἀνάπηροι μαζὶ μὲ τοὺς συνοδοὺς τους περιμένοντας τὸ θαῦμα. Ὑπάρχει, λοιπὸν, ἐκεῖ παράμερα ἕνας κατάκοιτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει κανέναν νὰ τὸν μεταφέρει στὸ νερό, γιὰ νὰ γιατρευτεῖ. Περνώντας τότε ὁ Χριστὸς καὶ βλέποντάς τον σὲ αὐτὴν τὴν κατάσταση καταλαβαίνει ὅτι ἔχει πάρα πολὺ καιρὸ ἀσθενὴς καὶ τὸν ρωτάει: «Θέλεις νὰ γίνεις ὑγιής;» Ἡ ἀπάντηση τοῦ παραλύτου ἀκούγεται ἀπίστευτα τραγική: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ βάλῃ μὲ εἰς τὴν κολυμβήθραν!» Δὲν ἔχω ἄνθρωπο δικό μου, ποὺ νὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ μένα, ποὺ νὰ μὲ συντρέξει καὶ νὰ μὲ βοηθήσει νὰ γιατρευτῶ. Δὲν ἔχω κανέναν σ΄

αὐτὸν τὸν κόσμο νὰ μὲ λυπηθεῖ, νὰ μὲ πονέσει, νὰ ἔρθει δίπλα μου καὶ νὰ μὲ σηκώσει, νὰ μὲ ρίξει μέσα στὰ νερὰ τῆς δεξαμενῆς, ἔτσι ὥστε νὰ ξαναβρῶ τὴν χαμένη μου ὑγεία. Δὲν ἔχω ἄνθρωπο, δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ποὺ τόσα χρόνια ἔρχονται ἐδῶ, γιὰ νὰ μοῦ ρίξει ἕνα σπλαχνικὸ βλέμμα καὶ νὰ κάνει κάτι γιὰ ἐμένα, γιὰ νὰ σωθῶ. Εἶμαι ἐντελῶς μόνος μου, σὰν περιφρονημένο σκυλί, παραπεταμένος στὴν ἄκρη, ἀνήμπορος νὰ κινηθῶ. Τριανταοκτώ χρόνια ἔχουν περάσει καὶ ὅλοι μὲ προσπερνοῦν, σὰ νὰ μὴν ὑπάρχω. Εἶμαι ἕνα τίποτα, ἕνα σκουπίδι, εἶμαι ὁ κανένας, ὁ ἀνύπαρκτος! Πόσο βουβὸ κλάμα, πόσα στεγνωμένα δάκρυα, πόσα βάσανα δὲν κρύβει αὐτὸ τὸ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω!».

Ἀφοῦ, λοιπόν, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ τὸν παράλυτο, ἔρχεται ὁ Θεάνθρωπος, γιὰ νὰ ἀναστήσει τὸν ἄταφο νεκρό. Ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς διακρίνει τὸ ἀνείπωτο δράμα τοῦ ταλαίπωρου αὐτοῦ ἀνθρώπου, βλέπει τὴν ἀνημπόρια του, κυρίως ὅμως βλέπει τὴ μοναξιά του καὶ γίνεται ὁ Ἄνθρωπος γιὰ τὸν παράλυτο, γίνεται ὁ δικός του, ὁ φίλος του, ὁ σύντροφός του, ὁ βοηθός του, γίνεται τέλος, ὁ ἰατρὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός του: «Ἔγειρε», τοῦ λέγει, «ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει!» Ἀνέκφραστη ὄντως εἶναι ἡ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας, ὅπως καὶ ἡ ταπείνωσή Του. Οὔτε συστήθηκε στὸν παράλυτο, οὔτε ἀνέφερε τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ πρόσωπό Του, ἦρθε σὰν ἀνώνυμος εὐεργέτης, χάρισε τὴν θαυμαστὴ θεραπεία, ἀνεστήλωσε τὶς διαλυμένες ἀρθρώσεις καὶ τὰ χαλασμένα νεῦρα τοῦ παραλύτου, τὸν ἐπανέφερε στὴ φυσιολογικὴ κατάσταση τῆς σωματικῆς δύναμης καὶ τῆς ὁμαλῆς ἀλληλεπίδρασης μὲ τοὺς ὑγιεῖς ἀνθρώπους καὶ διακριτικὰ ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ πλῆθος. Ὁ Θεάνθρωπος ἔκανε τὸ θαῦμα καὶ χάθηκε. Ρωτοῦσαν ἀργότερα οἱ Ἰουδαῖοι τὸν θεραπευμένο ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκανε ὑγιῆ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἤξερε νὰ ἀπαντήσει! Ὁ Χριστός μας, γιὰ ἄλλη μιά φορὰ, φανερώνει ὅτι εἶναι ἡ «πνοὴ αὔρας λεπτῆς», ἕνα ἐλαφρότατο, ἁπαλὸ ἀεράκι, ποὺ δροσίζει τὴν κάψα τοῦ πονεμένου, αὐτὸς ποὺ ἀγαθοεργεῖ καὶ κρύβεται, εἶναι ὁ πρᾶος καὶ ταπεινὸς στὴν καρδιά, εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔρχεται «μετὰ παρατηρήσεως». Εἶναι ὁ Ἄπειρος Θεὸς ποὺ γίνεται ὑπηρέτης τοῦ παραλύτου καὶ ταπεινώνει τὸν ἑαυτό Του σὲ ἀδιανόητο γιὰ τὸν ἄνθρωπο βαθμό. Εἶναι ὁ Θεάνθρωπος ποὺ εἶναι ὁ ὄντως Ἄνθρωπος, εἶναι Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἄφησε τὴν ζωὴ Του ὑπογραμμό, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε στὰ ἴχνη Του, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς σήμερα, ἐμεῖς ποὺ θέλουμε νὰ λεγόμαστε χριστιανοὶ καὶ ἀγωνιζόμαστε νὰ μιμηθοῦμε τὸν Χριστό. Ὀφείλουμε νὰ γίνουμε Χριστοί, πρέπει νὰ μορφοποιηθεῖ ὁ Χριστὸς μέσα μας καὶ νὰ γίνουμε κατ΄ αὐτὸν τὸν τρόπο πραγματικοὶ ἄνθρωποι, συνάνθρωποι γιὰ αὐτοὺς ποὺ κραυγάζουν καθημερινά: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω!» Νὰ γίνουμε «πλησίον», κοντινοὶ ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ἀναγκεμένους, τοὺς παραρριγμένους, τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀπόκληρους

τῆς ἀπάνθρωπης κοινωνίας μας. Σὲ κάθε ἀπεγνωσμένο κάλεσμα γιὰ βοήθεια νὰ τρέχουμε πρόθυμα, νὰ δίνουμε τὴν ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ ἐλεημοσύνη, νὰ γιατρεύουμε μὲ ἕνα ἀγαπητικὸ χάδι τὴν κατώδυνη καρδιὰ τοῦ συνανθρώπου μας ποὺ ὑποφέρει. Νὰ γκρεμίζουμε τὰ τείχη τῆς ἀπομόνωσης, νὰ βγαίνουμε ἔξω ἀπὸ τὸ κέλυφος τῆς ἐγωιστικῆς μας αὐτάρκειας, νὰ τολμᾶμε νὰ πλησιάζουμε καὶ νὰ βλέπουμε στὰ μάτια τὸν πάσχοντα ἀδελφό μας, νὰ ἐκπέμπουμε χαρά, καλοσύνη, ἐνθάρρυνση γιὰ τὸν φοβισμένο καὶ πεφορτισμένο γείτονά μας. Τέλος, νὰ γίνουμε ἄρχοντες τῆς ἀγάπης, ὅπως ἄρχοντας ἦταν καὶ ὁ Χριστός μας, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, «ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεός πάσης παρακλήσεως», γιὰ νὰ ἔρθει ἡ λιακάδα τοῦ Παραδείσου τῆς θεϊκῆς κοινωνίας στὴ γῆ, γιὰ νὰ διαλυθεῖ τὸ σκοτάδι τῆς κόλασης τῆς μοναξιᾶς, γιὰ νὰ λιγοστεύουν ὅλο καὶ περισσότερο, μέχρι νὰ ἐκλείψουν ἐντελῶς, αὐτὰ τὰ σπαρακτικὰ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ποὺ ἀκούγονται παντοῦ ὁλόγυρά μας. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν «παροξυσμὸν ἀγάπης» θὰ ἔλθει καὶ ἐπὶ γῆς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων, ἀμήν!